

TĂCEREA ȘI BEȚIA DE CUVINTE

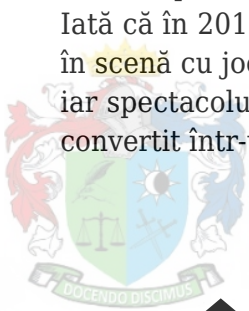
Democrația este mai întâi de toate un cod moral. Politicienii, în general, îl încalcă neconștient. Cultura politică dominantă într-un stat, înțeleasă ca mod de a exista, ca mod de a gândi și a acționa, nu poate fi contracarată decât de o contra cultură politică bazată pe sinceritate, simplitate, solidaritate.

Astăzi, politica este o permanentă fugă din calea adevărului, a realității.

Acest fapt se întâmplă, mai ales, în timpul campaniilor electorale, care sunt sufocate de promisiuni, dar care lasă în urmă problemele grele, amenințările, stările de criză.

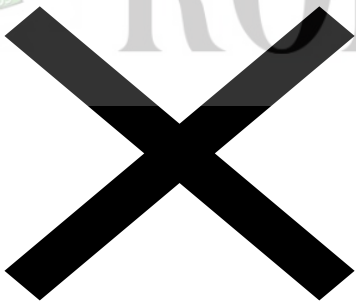
Disprețul față de alegător este suprem, acesta fiind considerat prea prost ca să înțeleagă adevărata miză a realităților sociale și politice. Alegătorul are însă nevoie pe lângă sinceritate și de simplitate. Discursul politic ermetic, prețios, afectat, merit să-l amețească și nu să-l informeze este respins. Ruptura în comunicare creează prăpastia între guvernanți (candidați, în campania electorală) și guvernați. Distanța dintre cuvinte și lucruri se accentuează, sau vorba lui Talleyrand: „Vorba i-a fost dată omului ca să-și ascundă gândul”. Limbajul politic simplu, clar, direct, accesibil tuturor, care să limpezească mizele și opțiunile, care să-i permită fiecăruia să se decidă, trebuie să fie apanajul adevăratei democrații. Solidaritatea face diferența între a fi și a face, între satisfacerea ambițiilor individuale, între egopolitică (sau politica eului, egocentrică, a vanității) și politica înțeleasă ca serviciu public, exersată cu simțul comunității, pentru a realiza ceva în folosul publicului.

Iată că în 2016 am asistat la o campanie electorală care nu a mai avut aspectul de show, de punere în scenă cu joc de lumini și umbre care împrăstie iluzie și vis. Tăcerea a ajutat la decantarea apelor, iar spectacolul a lipsit cu desăvârșire, lăsând loc liniștii. Dezamăgirea, indignarea, îngrijorarea s-au convertit într-un simplu cuvânt: destul!



INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*



Electoratul român, deși foarte fragmentat, s-a pronunțat asupra unei politici bine determinate și asupra unui contract social clar. Pentru că politica, de fapt, aparține tuturor și nu reprezintă un monopol al starurilor politice. Sistemul politic, asemenea unui sistem de comunicații, face să circule constant un flux de informații dinspre stat (a se citi guvern) spre societatea civilă și dinspre societatea civilă spre stat; feed-back-ul permanent ajută la autoreglare prin retroacțiuni. Sistemul reacționează și se adaptează la informațiile care îi sunt transmise, el operează corecțiile traiectoriei necesare, ca să poată răspunde mai bine așteptărilor societății. „Trebuie să te afunzi în opinia publică la fel ca într-o baie”, spunea Lincoln, reprezentantul celei mai puternice democrații din lume. Campania electorală din România a fost dirijată spre tiparul ancestral, mitic al maniheismului: lupta dintre BINE și RĂU. Maniheismul se construiește ușor într-o societate aflată în derivă, care nu se mai regăsește în trăsăturile sale fundamentale, vizată de amenințări de toate felurile. Confruntarea

politică nu mai apare, în acest caz, ca joc cu multiple runde, cu rezultate diverse, ci se desenează ca joc total final, cu numai două rezultate posibile: Salvatorul /vs/ Demonicul. Această tradiție maniheistă românească conduce, desigur, la o simplificare a lucrurilor. Nu și în cazul de față. Între liderul „cu mustață” (tipologie umană familiară în cultura română) – care ispășește o condamnare penală cu suspendare pentru că a mobilizat electoratul la demiterea fostului președinte Băsescu – și liderul bretonat („citat” ca artificial, surrogat, pentru că a fost fabricat), românii au ales figura neaoșă. Dar să nu simplificăm lucrurile. Programul în 10 puncte al PSD a fost preferat programului România 100 al lui Cioloș, aflat de fapt în hăul dintre PNL și USR. Tehnocrația nu a salvat România, prin urmare, jocul său a fost de sumă nulă. Nimic mai simplu.

Discursul Partidului Social Democrat a fost clar, limpede, a fost resimțit ca bazat pe sinceritate și solidaritate umană. Partidul Național Liberal, partid istoric, a compromis prin confuzie, idei extreme, nesiguranță însăși doctrina de dreapta (atâta câtă este) în România.

Alegerile parlamentare din 2016 nu pot fi analizate în afara contextului socio-politic din Europa și din lume. Semnalul unei rivalizări a conceptului de identitate națională a fost dat de SUA, prin liderul ales, Donald Trump, adept al replierii pe interesele interne.

În epoca globalizării, identitățile naționale sunt considerate depășite și periculoase, tendința fiind favorizarea marilor concentrări care ar împărți planeta în câteva regiuni și ar împiedica să mai cadă în nebunia identitară. Vedem, însă, că popoarele din ce în ce mai mult nu acceptă constituirea unui vast spațiu politic și dosarul identității naționale se redeschide. Resuscitarea naționalismelor extremiste nu este decât o consecință a unei insuficiente luări în considerare a identității. Modelul cultural al identităților naționale va rămâne viabil pentru mult timp de aici înainte, o spun cercetările globale. Or, în termenii dimensiunilor culturale, evitarea incertitudinii este un factor care întărește componenta identitară. Poporul român, aflat mult timp sub diverse dominații străine, e puternic atașat de tradiție, de valorile naționale, de cadrul moral ancestral. Discursul cu componentă națională care bântuie lumea alimentează și societatea românească.

Iată că sloganul „Îndrăznește să crezi în România!” al Partidului Social Democrat a trezit o anume conștiință de sine a românilor, propunerile de proiecte de mare anvergură ale social-democraților au creat magia și electoratul a votat. Programul riguros și fundamentat al PSD, codificat aproape în zece puncte. Acest program echilibrat a fost detaliat și a plăcut alegătorilor:

1. Fondul Suveran de Dezvoltare și Investiții,
2. Dezvoltarea și modernizarea României,
3. Relaxarea fiscală și creșterea veniturilor,
4. Programul PSD pentru agricultură – sprijinirea fermierilor români,
5. Programul PSD pentru sănătate,
6. Programul PSD pentru tineri și sport,
7. Programul de guvernare PSD. Măsuri pentru mediul de afaceri,
8. Marile proiecte ale Bucureștiului și ale zonei metropolitane – infrastructură și educație,
9. Marile proiecte ale Bucureștiului și ale zonei metropolitane – sănătate și social,
10. Proiectul Bugetului General Consolidat 2017.

În lucrarea sa, „Din psihologia poporului român”, D. Drăghicescu face observația că „românului i-a devenit nesuferită ascultarea de ordinele cuiva, atârnarea voinței lui de voința sau bunul plac al altora”... „o trăsătură din caracterul românilor și dacilor pare a se fi păstrat aproape neștirbită, deși, modificată, la români: aceasta-i un fel de pornire adâncă către neatârnare, o neînfrântă trebuință de libertate”.

Să fi resimțit românii de astăzi o astfel de amenințare?

Istoria ne va da răspunsul. Până una alta, românii au ales social-democrația și au respins neoliberalismul extrem.

Următorii patru ani vor confirma sau infirma această alegere.

Dr. ROSEMARIE HAINES